

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: **PhDr. D. K.**, nar. X., bytom L., proti odporcom: **1. Obvodný pozemkový úrad v Senici**, Hollého č. 750, Senica, **2. M. P.**, nar. X., bytom B., **3. Mesto Skalica**, Námestie slobody č. 10, Skalica, **4. S., a.s.**, IČO: X., B. a **5. Slovenský pozemkový fond**, Búdková č. 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu v 1. rade č. j. 13/2010 –s. 96 /2008/KRA zo dňa 31.03.2010, na odvolanie odporcu v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 19Sp/16/2010-49 zo dňa 09.03.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 19Sp/16/2010-49 zo dňa 9. marca 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č. j. 13/2010 – s. 96 /2008/KRA zo dňa 31.03.2010 rozhodol odporca v 1. rade podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) o uplatnenom reštitučnom nároku právnych nástupcov oprávnenej osoby L. M., nar. X., úmrtie dňa X., naposledy bytom H. – navrhovateľky a odporcu v 2. rade tak, že im priznal vlastnícke právo k pozemku v katastrálnom území S. PKV č. 4077, parc. č. X. (stav podľa C – KN: parc. č. X., X., X., X.) z dôvodu, že oprávnená osoba spĺňala podmienky podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 229/1991 Zb., pozemok prešiel na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. spôsobom uvedeným

v § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 229/1991 Zb. a jeho vydaniu nebránili žiadne prekážky a zároveň im nepriznal vlastnícke právo k pozemkom v katastrálnom území S. PKV č. 4077, parc. č. X., X., X., X., X. a PKV č. 2232, parc. č. X. z dôvodu, že oprávnená osoba síce spĺňala podmienky podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 229/1991 Zb. a pozemky prešli na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 229/1991 Zb., avšak ich vydaniu bráni prekážka podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 229/1991 Zb. – nachádzajú sa v obvode projektu pozemkových úprav a jeho vykonanie bolo schválené, okrem časti parc. č. X. vo výmere 63 m², ktorú zaberajú inžinierske stavby a v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb. bránia poľnohospodárskemu využitiu pozemku.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Napadnutým rozsudkom č. k. 19Sp/16/2010-49 zo dňa 09.03.2011 krajský súd zrušil uvedené rozhodnutie odporcu v 1. rade v časti, v ktorej navrhovateľke a odporcovi v 2. rade nepriznal vlastnícke právo a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia vytýkal správnomu orgánu pochybenia ohľadne identifikácie nehnuteľností tvoriacich predmet reštitúcie a spôsob odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Ako hlavný dôvod pre zrušenie rozhodnutia č. j. 13/2010 – s. 96/2008/KRA zo dňa 31.03.2010 však krajský súd uviedol, že do 30.12.1991, kedy si oprávnená osoba uplatnila svoj reštitučný nárok, sa vo vtedy platom a účinnom zákone č. 229/1991 Zb. prekážka vydania pozemku alebo jeho časti podľa § 11 ods. 1 písm. h) v súčasnosti platného zákona č. 229/1991 Zb. t.j., že pozemok sa nachádza v obvode projektu pozemkových úprav a jeho vykonanie bolo schválené, nenachádzala; v pôvodnom znení zákona č. 229/1991 Zb. bolo v § 11 ods. 1 stanovených iba 5 prekážok (pod písm. a) – e), pričom ani jedna sa netýkala pozemkových úprav (písm. h/ bolo do § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. doplnené zákonom č. 549/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.11.2004). Podľa názoru krajského súdu nemohli byť pre rozhodnutie o reštitučnom nároku významné neskoršie zmeny zákona, najmä ak by boli na ujmu oprávnenej osoby, keďže táto s nimi nemohla v čase uplatnenia svojho nároku počítať. Krajský súd poukázal na princípy demokratického štátu – princíp zákazu spätnej účinnosti a rešpektovania legitímneho očakávania adresáta právnej normy a konštatoval, že v prejednávanej veci bolo potrebné súčasné znenie zákona č. 229/1991 Zb. ústavne konformne vyložiť tak, že sa môžu

aplikovať len tie prekážky vydania pozemku podľa § 11 ods. 1, s ktorými musela oprávnená osoba v čase uplatnenia svojho nároku počítat'.

III.

Odvolanie

Proti rozsudku krajského súdu podal odporca v 1. rade včas odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil. Uviedol, že krajský súd síce v rozsudku vyslovil názor, že rozhodnutie správneho orgánu má rôzne vady, pre ktoré ho zrušil, ale nevyslovil, akým spôsobom má správny orgán v novom konaní postupovať. Odporca v 1. rade vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu ohľadne nemožnosti aplikácie prekážky ustanovenej v § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 229/1991 Zb. z dôvodu jej neexistencie v čase uplatnenia reštitučného nároku oprávnenou osobou. Správny orgán poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 13 zákona č. 229/1991 Zb. si všetky oprávnené osoby museli uplatniť reštitučný nárok do 31.12.1992, resp. do 31.12.1993, inak by ich právo zaniklo a v prípade, že by platil názor krajského súdu, nebolo by možné aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h) na žiadne reštitučné konania a nemalo by tak v zákone žiadne opodstatnenie.

Navrhovateľka, ani odporcovia v 2. – 5. rade sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O.s.p. v spojení s § 250s O.s.p.), dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu odporcu v 1. rade treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v znení platnom ku dňu 30.12.1991 nebolo možné pozemky alebo ich časti vydať v prípade, že

- a) k pozemku bolo zriadené právo osobného užívania, s výnimkou prípadov, keď bolo toto právo zriadené za okolností uvedených v § 8,
- b) na pozemku sa nachádza cintorín,
- c) pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný; pozemok možno vydať, ak stavba nebráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku,
- d) na pozemku bola zriadená záhradková alebo chatová osada,
- e) na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení nemožno pozemky alebo ich časti vydať v prípade, že

- a) pozemok je vo vlastníctve fyzickej osoby alebo k pozemku bolo zriadené právo osobného užívania, s výnimkou prípadov uvedených v § 8,
- b) na pozemku sa nachádza cintorín,
- c) pozemok sa nachádza v pásme hygienickej ochrany vodných zdrojov prvého stupňa, alebo tvorí koryto vodného toku, alebo na pozemku sú prírodné liečivé zdroje a zdroje prirodzene sa vyskytujúcich stolových minerálnych vôd,
- d) pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný; pozemok možno vydať, ak stavba nebráni poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu pozemku,
- e) na pozemku bola zriadená záhradková alebo chatová osada, botanická záhrada a arborétum zamerané na záchranu a zachovanie genofondu alebo les určený na lesný výskum alebo pozemok slúži výlučne na vypestovanie nových šľachtiteľských odrôd a semenných sadov lesných drevín,
- f) na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia,
- g) pozemok možno vo verejnom záujme vyvlastniť,
- h) pozemok sa nachádza v obvode projektu pozemkových úprav a jeho vykonanie bolo schválené.** (s odkazom na § 14 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, v znení neskorších predpisov)

Písmeno h) bolo do § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. s účinnosťou od 1. novembra 2004 doplnené zákonom č. 549/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedeným zákonom bol do zákona č. 330/1991 Zb. doplnený aj § 42e (s odkazom na zákon č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a zákon č. 503/2003 Z.z. v znení zákona č. 217/2004 Z.z.), podľa ktorého ak sa v obvode projektu pozemkových úprav nachádza pozemok, na ktorý bol uplatnený reštitučný nárok po schválení vykonania projektu pozemkových úprav, rozhodnutie sa vydá postupom podľa osobitného predpisu.

Ako hlavný dôvod zrušenia rozhodnutia č. j. 13/2010 –s. 96 /2008/KRA zo dňa 31.03.2010 krajský súd uviedol, že pre rozhodnutie o reštitučnom nároku nemohli byť významné neskoršie zmeny zákona, najmä ak by boli na ujmu oprávnenej osoby, keďže táto s nimi nemohla v čase uplatnenia svojho nároku počítať. Podľa krajského súdu bolo v prejednávanej veci potrebné súčasné znenie zákona č. 229/1991 Zb. ústavne konformne vyložiť tak, že sa môžu aplikovať len tie prekážky vydania pozemku podľa § 11 ods. 1, s ktorými musela oprávnená osoba v čase uplatnenia svojho nároku počítať.

S uvedeným názorom a záverom krajského súdu sa odvolací súd nemohol stotožniť vzhľadom na to, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s možnou spätnou účinnosťou zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení a s poukazom na princíp zákazu spätnej účinnosti a rešpektovania legitímneho očakávania adresáta právnej normy vyjadril pre odporcu v 1. rade záväzný názor (keďže podľa § 250j ods. 7 O.s.p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu), že neskoršie zmeny v zákone, týkajúce sa prekážok vydania pozemku, sa prosto v preskúvanom prípade nemajú aplikovať. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na svoje rozhodnutie sp. zn. 5Szd/1/2010 zo dňa 29.09.2011, v ktorom konštatoval: *„K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. (PL. ÚS 16/95). V ústavnom poriadku Slovenskej republiky všeobecný zákaz spätého pôsobenia právnych predpisov alebo ich ustanovení možno odvodiť z čl. 1 ústavy, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätého (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich*

ustanovení. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskôršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou). Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádza zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho ustanovenie), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (PL. ÚS 36/95).

V súvislosti s problematikou spätnej účinnosti však právna teória Slovenskej republiky ako aj európskych krajín rozlišuje medzi pravou a nepravou spätnou účinnosťou právnych predpisov (pravou retroaktivitou a nepravou retroaktivitou).

Význam uvedeného rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita (spätná účinnosť) v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu právneho štátu, nepravá retroaktivita sa za určitých okolností akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri uvedenom rozlišovaní je nevyhnutné si uvedomiť, že za pravú retroaktivitu sa pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise (zákone) neuzná práva (alebo povinnosti) založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu (zákona).

Za nepravú retroaktivitu sa však pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise uzná právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho zákona, no zároveň prinesie určité zmeny práv (alebo povinnosti), ktoré vznikli na základe týchto právnych skutočností alebo na ich základe zavedie aj nové práva alebo povinnosti. Nepravá retroaktivita jednoznačne umožňuje zákonodarcovi vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Nepravá retroaktivita teda nepripúšťa, aby neskôršia právna norma neuznala právne skutočnosti, na základe ktorých došlo k vzniku určitých právnych vzťahov podľa predchádzajúcej právnej

normy, no jednoznačne pripúšťa zmeny tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy (pripúšťa teda zmenu právneho režimu vzťahov, ktoré vznikli v minulosti).

Výsledkom rozlišovania medzi pravou a nepravou retroaktivitou je poznanie, že zďaleka nie každú zmenu, ktorú prinesie nový zákon na právne vzťahy založené právnymi skutočnosťami v predchádzajúcom zákone (na vzťahy, ktoré vznikli počas platnosti minulej právnej normy) je možné spájať s jeho spätným pôsobením a ako takú odmietat'.

V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 20/2011 zo dňa 29.03.2011, v ktorom ústavný súd uviedol: *„Nemožno súhlasiť s názorom...,že každá nepravá retroaktivita, ktorá sa dotýka nadobudnutých práv, je protiústavná. Z judikatúry ústavného súdu v skutočnosti vyplýva, že nadobudnutých práv sa môže nová právna úprava dotýkať. Nepravá retroaktivita je možná, ak to odôvodňujú „závažné dôvody všeobecného záujmu“ a ak prípadné zásahy ustanovené novou právnou úpravou rešpektujú aj princíp proporcionality (napr. PL. ÚS 67/07, tiež pozri článok Vavřovský P.: K rozsahu ochrany majetkových práv podľa Úmluvy o ochrane ľudských práv a základných svobod a k zákazu retroaktivity právnych norem, Právní fórum 2005/3).*

Ústavnosť nepravej retroaktivity právnej normy má pritom právomoc skúmať len ústavný súd v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Najvyšší súd nemá právomoc rozhodovať o súlade ustanovení zákonov s ústavou (podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia pri výkone funkcie viazaní aj zákonom) a postup, ktorý najvyšší súd zvolil, je v rozpore s princípom legality a príkazom aplikácie zákonných právnych noriem. Platná a účinná zákonná právna norma nie je čosi, čo je k dispozícii orgánom ju aplikujúcim. Tieto orgány sú právnou normu povinné aplikovať. V teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnou normu sa orgán ju aplikujúci musí pozerat' ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (mutatis mutandis III. ÚS 274/07).

V preskúvanom prípade tak krajský súd nepostupoval správne, keď zrušil rozhodnutie odporcu v 1. rade a vec mu vrátil na ďalšie konanie a ako hlavný dôvod uviedol, že pre rozhodnutie o reštitučnom nároku nemohli byť významné neskoršie zmeny zákona, keďže oprávnená osoba s nimi nemohla v čase uplatnenia svojho nároku počítat' a odporučil vyložiť v prejednávanej veci súčasné znenie zákona č. 229/1991 Zb. tak, že sa môžu

aplikovať len tie prekážky vydania pozemku podľa § 11 ods. 1, s ktorými musela oprávnená osoba v čase uplatnenia svojho nároku počítať. **Na základe tohto záveru krajského súdu by tak v danom prípade nebola s poukazom na jej retroaktivitu a rozpor so zásadami ústavnosti vôbec použitá relevantná právna norma napriek tomu, že prípadné posúdenie ústavnosti právnych noriem patrí do právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade právnych predpisov.**

Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti; akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, avšak tento stav rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy.

Vychádzajúc z okolností preskúmaného prípadu, ak oprávnenej osobe vznikol reštitučný nárok – nárok na vydanie nehnuteľnosti, ktorá prešla na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku zákonom vymenovaných skutočností (§ 6 zákona č. 229/1991 Zb.) podľa predošlej právnej úpravy, v zmysle novej právnej úpravy jej tento nárok nezanikol a nebol narušený ani princíp právnej istoty, pretože nová právna úprava neupravila nanovo vznik právnych vzťahov, ale upravila odlišne len právnu skutočnosť, ktorá má vplyv na obsah týchto právnych vzťahov v budúcnosti, čo však je prípustné. Podľa novej právnej úpravy totiž oprávnenej osobe reštitučný nárok vznikol, avšak vzhľadom na prekážku vydania predmetných pozemkov podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 229/1991 Zb., tieto nemožno vydať (t.j. nemožno k nim priznať vlastnícke právo), čo však neznamená, že právni nástupcovia oprávnenej osoby nemajú nárok na náhradu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) odvolací súd zruší rozhodnutie, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 2 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že na základe záveru krajského súdu by v preskúvanom prípade nebola (s poukazom na jej retroaktivitu a rozpor so zásadami ústavnosti) vôbec použitá relevantná právna norma tzn., že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, bolo potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 19Sp/16/2010-49 zo dňa 09.03.2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a § 221 ods. 2 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby krajský súd opätovne vo veci rozhodol v súlade s vyššie uvedeným záverom odvolacieho súdu ohľadne nepravej retroaktivity (nepravej spätnej účinnosti) zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení, berúc do úvahy aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. O trovách tohto odvolacieho konania teda v zmysle § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodne v novom konaní súd prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 26. septembra 2012

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková